

พันสารท

3

นิรันดร์

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เพ้งซีลือ (梦溪石) เขียน

Bou Pirn แปล

ซาบหุบ (山魂) ภาพ

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

พันสารท 3 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

เม็วซึ้อ ฮีเยน Bou Ptrn ๒๒๐

《千秋》Vol.03

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2758-5

ภาพประกอบ 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไค พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จางอน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เดินทางผ่านเล่มที่สองกันมาแล้ว ชีวิตของอดีตเจ้าสำนัก 'เส้นเดียว' ก็ยังคงผกผันขึ้นลงไม่หยุดเช่นเคย มีเส้นทางมากมายที่เขาต้องตัดสินใจว่าจะเลือกทางใดหนึ่งในนั้นคือการยื่นมือช่วยเหลือ 'เยียนอู๋ซื่อ' ทั้งที่อีกฝ่ายเคยหักหลังอย่างเล็ดเย็นหลายคนคงตั้งคำถามว่าทำไมเส้นเดียวถึงยังยอมช่วยคนคนนี้ ในใจไม่มีความรู้สึกเคียดแค้นต่อเยียนอู๋ซื่อบ้างเลยหรือ... นั่นคงเป็นเพราะพื้นฐานจิตใจของเส้นเดียวมีความเมตตามากเกินไปที่จะนิ่งดูดาบปล่อยให้ชีวิตคนคนหนึ่งดับสิ้นไปได้ และจนถึงตอนนี้เขาก็ยังคงยึดถือคติเดิม นั่นคือทำความดีเพื่อความสบายใจของตนเอง ส่วนจะได้รับการตอบแทนหรือไม่ นั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาสนใจ แน่นอนว่าการคิดแก้แค้นทั้งหลายย่อมไม่อยู่ในเส้นเดียวความคิดแม้สักนิดเช่นกัน

และในพันสารทเล่มสามนี้ เส้นเดียวก็ยังคงเดินไปข้างหน้าในแบบของเขา ดั่งเดิม ซึ่งนอกจากจะต้องคอยดูแลเยียนอู๋ซื่อที่ร่างกายยังคงบอบช้ำแล้ว ยังมีการปะทะกับศัตรูเก่าอย่าง 'ซาอิ่งสิง'... หากเส้นเดียวไม่เคยคิดตอบแทนบุญคุณด้วยความแค้นแล้วเรื่องราวมากมายเหล่านี้ที่ต้องเผชิญ เส้นเดียวจะผ่านไปได้อย่างไร รับผิดชอบต่อภาระจะไปพบกับคำตอบจากเส้นเดียวผู้น่ารักกันเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

หมายเหตุ : ฉบับปรับปรุงเนื้อหนี้เป็นฉบับที่มีการแก้ไขตัวละครจาก 'คุณเสีย' เป็น 'คุณเหยีย' เพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอโดรามาและแอนิเมชัน

แนะนำตัวละคร

* เส้นเขียว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนตุนอันเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในไต้หวัน ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไร้พิษสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเฉียบคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เส้นเขียวยึดมั่นในคุณธรรมอุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดีและไม่เคยต้องการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู๋ซือ

ประมุขนิกายส่วนเววี่ยนหนึ่งในสามนิกายมารที่ไต้หวันกรง วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งยโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย ก้นบึ้งในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

* ไป่หรง

ศิษย์นิกายเหอฮวนหนึ่งในสามนิกายมาร นางชำนาญวิชาเสน่ห์ มักใช้รูปโฉมงดงามล่อหลอกศัตรู ไป่หรงเป็นผู้มีความสามารถ แม้ไม่อยู่ในสิบอันดับในไต้หวัน แต่ก็มีวรยุทธ์สูงส่งไม่แพ้ยอดฝีมือชั้นหนึ่ง

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 22

ผ่านไปหลายวัน เส้นเจียวเดาว่าพวกเงินกงต้องใจร้อนเร่งกลับแคว้นฉีไม่รั้งรออยู่ที่ถู่ฮั่นนานเป็นแน่ ยามนี้ไม่แน่ว่าอาจรู้ถึงราชอาณาจักรถู่ฮั่นหรือถึงขั้นออกจากถู่ฮั่นไปแล้ว เส้นเจียวเองก็ออกจากตำบล กลับไปยังราชอาณาจักรถู่ฮั่นที่จากมาหลายวันพร้อมกับเยียนอู้อี๋เช่นกัน

การเดินทางครั้งนี้ไม่พบพวกเงินกงดังคาด ยามนี้งานชุมนุมผานหลงผ่านไปไฉ่ระยะหนึ่งแล้ว เหล่าผู้กล้าจากจงหยวนล้วนออกจากราชอาณาจักรแล้ว อันตรายที่เยียนอู้อี๋จะพบเจอก็ลดลงอย่างมาก แต่เส้นเจียวรู้สึกว่าการทำทางของพวกเขาสองคนสะดุดตาเกินไป หากเดินเข้าไปเช่นนี้อาจเพิ่มความลำบากได้ จึงถอดชุดถือพรตออก ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าชาวฮั่นทั่วไป ซ้ำยังหยิบเสื้อผ้าสตรีชุดหนึ่งกับชาดมาวางไว้เบื้องหน้าเยียนอู้อี๋

เยียนอู้อี๋มองดูเขาเสียบๆ

เส้นเจียวกระแอมเบาๆ หนึ่งเสียงก่อนกล่าว "ท่านรูปโฉมสะดุดตาเกินไป แต่งกายสักหน่อยจะดีกว่า"

เยียนอู้อี๋มีได้กล่าวคำ เห็นได้ชัดว่าสีหน้านั้นกำลังบอกว่าแล้วโยมิไซ้เจ้าเป็นผู้สวมเสื้อผ้าสตรี

เส้นเจียวกล่าว "ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าสตรีก็จะสวมหมวกผ้าโปร่งได้ เมื่อคนรอบข้างรู้ว่าเป็นสตรี โดยทั่วไปจะหลีกเลี่ยงความสงสัย ไม่มองดูแม้แต่แวบเดียว แต่หากสวมเสื้อผ้าบุรุษต่อ พบเจอคนที่ละเลียดอย่างพวกไต้หวี่เยียนชาน

และตัวนเหวินยางก็คงมองพิรุณออก เพื่อมิให้ท่านเกิดเหตุสุดวิสัยก่อนพบเจอกับคนของนิกาฮ้วนเยวีย เสื้อผ้าสตรีคือทางเลือกที่ปลอดภัยที่สุด"

คนทั้งสองจับจ้องมองกันครึ่งค่อนวัน

เส้นเชียวฆมวดคิ้วกล่าวถาม "จะสวมหรือไม่"

เยียนอุซื่อสายหน้า "ไม่สวม จะทำไม"

"เช่นนั้นข้าจะสกัดจุดของท่านช่วยท่านสวม แล้วค่อยจ้างรถม้าพาท่านเดินทาง แม้จะทรมานสักหน่อย แต่อย่างน้อยข้าก็ลดความยุ่งยากลงได้มากมาย"

เยียนอุซื่อหลุบตาลงแล้วกล่าว "สวม"

"เด็กดี" เส้นเชียวพลบโยน กล่าวในใจว่าเป็นเชียวหลังยังคงพูดคุยก่าย

จนผมทั้งสองชาวประปราย ต้องย้อมดำ ผมเผ้ามีดรวบตามเดิมเพราะในยามปกติสตรีมากมายก็มักหิวผมเช่นนี้ ชนคิ้วต้องจัดระเบียบสัณนิท แก้มทั้งสองทาสาดเล็กน้อยริมฝีปากแถมชาตบางๆ ให้มีสีสันก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องละเอียดเกินไป จากนั้นค่อยผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าและรองเท้าสตรี แม้รูปร่างดูสูงแก้ง้าง สีหน้าก็แข็งทื่อเย็นชา แต่หน้าตาไม่ขาดความงดงามกล้ำหาญ นับเป็นบุคลิกอีกอย่างหนึ่ง

เส้นเชียวเห็นเขาเคร่งเครียดจึงยิ้มพลางกล่าว "ท่านไม่ต้องกังวล แต่ก่อนเมื่อภาพเหมือนปรมาจารย์นักพรตบนเขาเสวียนดูซีดจาง ข้าล้วนเป็นคนแต่งแต้มวาดขึ้นใหม่อีกครั้ง ภาพเหล่านั้นต่างมีผลลัพธ์ที่น่าพอใจ"

เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น เส้นเชียวลุกขึ้นพิจารณาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงพยักหน้ากล่าวว่า "พอได้ ท่านอยากส่งกระจกหรือไม่"

เห็นได้ชัดว่าฝ่ายตรงข้ามไม่มีความสนใจมองดูกระจกทองเหลืองบานนั้นสักแวบ เยียนอุซื่อสวมหมวกผ้าโปร่ง...

แววตาไม่เห็นความรื่นรมย์

เมื่อพวกเขาส่งเส้นเชียวกลับถึงราชอาณาจักรภู่อวี่หุน ฤดูหนาวก็มาเยือนแล้ว ราวกับย้อนไปกาลก่อนที่ขบวนพ่อค้าเดินทางผ่านที่นี่ยังแต่ละแคว้น

ทางตะวันตกยังมีน้อยอย่างมาก ปราณภูภาพบรยากาศอันวิเวกวังเวง

"แต่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดเพียงชั่วคราว" พ่อค้าที่ขายน้ำตาลนั้นบนถนนกล่าว "ไปทางตะวันตกในฤดูหนาวจะเดินทางยากยิ่งนัก ฉะนั้นขบวนพ่อค้ามากมายจึงลี้วนออกเดินทางในฤดูใบไม้ร่วง ฤดูใบไม้ผลิปีหน้าถึงจะกลับมารอบผ่านฤดูหนาวแล้ว คนที่นี่จะมากขึ้นไปอีก!"

พ่อค้าผู้นี้เป็นชาวฮั่น ลิบกว่าปีก่อนติดตามขบวนพ่อค้าเดินทางผ่านที่นี่ ได้รู้จักกับหญิงชาวตูวี่คนหนึ่ง นับจากนั้นก็ตั้งรกรากแต่งงานให้กำเนิดบุตรอยู่ที่นี้

ในตัวเส้นเจียวคล้ายมีแรงดึงดูดโดยธรรมชาติ ชวนให้เหมือนอาบลม ฤดูใบไม้ผลิ รู้สึกสบายใจเป็นพิเศษ เมื่อครู่เยียนอู้อี้อยู่หน้าแผงน้ำตาลปั้น พ่อค้าก็ได้พูดคุยกับเขา แต่เมื่อเส้นเจียวเดินผ่านมาจากด้านหลัง ชักถามประโยคสองประโยค พ่อค้าก็พกพาสีหน้า 'เหมือนพบสหายเก่า' พูดคุยกับเขาอย่างเป็นมิตร

"ความจริงชาวฮั่นในเมืองนี้มีไม่น้อย แม้กระทั่งขุนนางชั้นสูงของตูวี่หุ่ก็พูดภาษาฮั่น สวมเสื้อผ้าชาวฮั่น เพียงแต่สุดท้ายก็อาศัยที่แดนตะวันตกโดยมากแล้วคนที่นี่จะไม่อยากจากบ้านเกิดไปง่าย ๆ"

เส้นเจียวยิ้มพลางกล่าว "กล่าวถูกต้อง ภรรยาของท่านต้องสวยงาม มีคุณธรรมอย่างแน่นอน ถึงรังท่านไว้ได้ จากที่ได้ฟังท่านกล่าวคำ ท่านคงเป็นผู้คงแก่เรียนที่อ่านหนังสือมาไม่น้อยกระมัง แต่กลับยอมอยู่ที่นี้ไกลถึงพันลี้เพื่อนาง ความสัมพันธ์ลึกล้ำของสามีภรรยาเช่นนี้ชวนให้เลื่อมใสโดยแท้จริง!"

พ่อค้าถูกเขาชมเชย พกพาสีหน้าชื่นอายุและภาคภูมิใจ เกศศีรษะกล่าวว่า "น้อมรับคำชมของท่าน ในวัยเยาว์ข้าเคยไปเรียนอยู่ไม่กี่ปี เรียกว่าผู้คงแก่เรียนคงไม่ได้! นี่ท่านเพิ่งกลับมาจากที่ใดเล่า สภาพตรากตรำลำบาก ติดตามขบวนพ่อค้ากลับมาหรือ"

เส้นเจียวกล่าว "พวกเราเดินทางทัศนจร ผ่านไปยังตะวันตกได้ช่วงหนึ่ง เห็นว่าอากาศค่อยๆ หนาวเหน็บ มิกล้าเดินทางต่อจึงกลับมาอีกครั้ง ได้ยินว่าหลายวันก่อนที่ราชอาณาจักรมีงานชุมนุมผานหลง ตอนนั้นคงสิ้นสุดลงแล้ว

กระมัง"

พ่อค้ากล่าว "สิ้นสุดนานแล้ว คนแยกย้ายไปกันหมด ปีนี้คึกคักยิ่งนัก มีชาวยุทธภพที่ควงดาบรำกระบี่มาไม่น้อย ข้าขายน้ำตาลนั้น มิได้สนใจเท่าใดนัก แต่พอช่วงนั้นมีคนเหล่านี้เพิ่มขึ้นมา บนถนนก็มีคนแกว่งดาบมุ่งหากันอยู่บ่อยครั้ง ข้าตกใจจนรีบกลับบ้านหลบอยู่หลายวัน!"

เส้นเจียวกล่าวว่า "เช่นนั้นแสดงว่าตอนนี้ในเมืองไม่มีชาวยุทธภพแล้ว แม้แต่คนเดียวหรือ"

พ่อค้ากล่าว "ไม่มีแล้ว งานชุมนุมฆาตหลังสิ้นสุดได้ไม่นานก็ไปกันจนหมดเกลี้ยง ท่านดูโรงเตี๊ยมเหล่านั่น เดิมที่มีคนแน่นขนัด ตอนนี้กลับแย่งลดราคาลงมาก็ยังไม่เต็ม! อีกอย่าง...ข้าได้ยินว่าแคว้นฉีถูกแคว้นโจทำลายแล้ว ไม่รู้ว่าขบวนพ่อค้าที่เดินทางสู่ตะวันตกปีหน้าจะน้อยลงเท่าใด!"

เดิมทีเส้นเจียวยังกังวลว่าเมื่อข่าวว่า 'เยียนอู้อีตายแล้ว' แพร่ออกไป ชีวิตของอู้อีเหวินยงจะมีอันตราาย แต่คิดไม่ถึงว่าพวกเขาออกจากฉางอันไม่กี่เดือนกลับเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ขึ้น ออ มิได้ที่จะหันหน้ามองดูเยียนอู้อีที่ด้านข้างแวบหนึ่ง

บนศีรษะเยียนอู้อีสวมหมวกผ้าโปร่งปิดบังใบหน้าเอาไว้ ทำให้ผู้คนมองเห็นไม่ชัดเจน

เส้นเจียวกล่าวว่า "แคว้นฉีถูกทำลาย? รวดเร็วเช่นนี้เสียหรือ หรือว่ามีได้ถูกต่อต้าน?"

พ่อค้าถอนหายใจ "ใครจะรู้เล่า บางทีอาจเป็นเพราะกองทัพแคว้นโจแข็งแรงแทนไปกระมัง เฮ้อ คิดดูแล้ว บ้านเก่าข้ายังอยู่ที่แคว้นฉี น่าเสียตายแม่หลายปีนี้อยู่ไกลถึงอู้อีหุน แต่ก็มักได้ยินข่าวความเลอะเลือนของประมุขแคว้น คิดไม่ถึงว่าบ้านเมืองที่ใหญ่เพียงนั้นจะล่มสลายจริงๆ!"

เส้นเจียวกล่าวว่า "ทางเหนือรวมเป็นหนึ่ง สำหรับชาวเมืองมีข้อดีอยู่สองประการแล้ว ขบวนพ่อค้าที่มาทางแดนตะวันตกก็จะมีมากขึ้น ไม่มีทางน้อยลง"

พ่อค้าแสดงสีหน้ายิ้มแย้มอีกครั้ง "จะว่าไปก็ใช่ เช่นนั้นก็ยอมรับคำมงคลของท่านแล้ว ข้ายังรออยู่ว่าสักวันจงหยวนจะสงบสุขอย่างแท้จริง จะได้"

พาภรรยาและบุตรกลับไปหมู่บ้านเดิมสักหน่อย!"

เขารั้งเส้นเชียวเอาไว้พูดคุยกันอยู่นานก็ยังไม่หายอยาก แลเห็นเยียนอุซ็อกที่ยืนอยู่ด้านข้างตลอดโดยไม่กล่าวคำล้ายกำลั้งจึงมองน้ำตาลปั้น จึงนึกถึงการค้าขายของตนเองขึ้นมา รีบยิ้มพลางกล่าว "แม่นางท่านนี้เป็นภรรยาของท่านกระมัง หรือว่าเป็นชาวภู่อวี่หุนเช่นกัน?"

เส้นเชียวกล่าว "นี่คือน้องสาวไหมแท้"

เยียนอุซ็อกกล่าว "ภรรยา"

เส้นเชียว "..."

พ่อค้า "..."

เส้นเชียวเดาว่าที่เยียนอุซ็อกจงใจกล่าวเช่นนั้นคงเป็นเพราะไม่พอใจที่ต้องแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสตรี แต่เขาอยู่ต่อหน้าคนนอกจึงมีอาจมาความอะไร จำต้องกระแอมกระไอเบาๆ เสียงหนึ่ง เมื่อแพะหายต้องรีบซ่อมคอก* "นี่คือน้องสาวข้า นิสัยคือร้อนอยู่บ้าง ท่านอย่าได้ถือสา"

หากเขาไม่อธิบายยังพอทำเนา แต่การอธิบายเช่นนี้ทำให้พ่อค้าจินตนาการได้ทันทีว่าพี่ชายน้องสาวไม่แท้รักกันไม่ได้ หนีตามกันมาพ้นสี่จึงพยักหน้าช้าๆ ในบัดดล "ข้าเข้าใจ ข้าเข้าใจ!"

เส้นเชียวเหงื่อท่วมศีรษะ กล่าวในใจว่าท่านเข้าใจอะไร ข้าล้วนไม่เข้าใจทางด้านเยียนอุซ็อกชี้ที่น้ำตาลปั้น "เอาอันนี้"

ลุ่มเสียงของเขาทุ้มต่ำ ไม่เหมือนเสียงสตรีเลย แต่พ่อค้ามิได้คิดมาก ถึงอย่างไรสตรีภู่อวี่หุนส่วนใหญ่ก็มีลุ่มเสียงแหบห้าวอยู่แล้ว

เมื่อได้ยินคำพูดของเยียนอุซ็อก พ่อค้าก็กระปรีกระเป่า รีบกล่าวถาม "ท่านต้องการรูปใด ข้าล้วนปั้นให้ท่านได้!"

เยียนอุซ็อกกล่าว "ม้า วัว แกะ..."

เส้นเชียวกล่าวอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก "อันเดียวก็พอแล้วกระมัง มากเกินไปถือไว้จะมีประโยชน์ใด"

"เช่นนั้นเอาหนึ่งอัน" เยียนอุซ็อกบอก

* แพะหายซ่อมคอก หมายถึงหลังจากเกิดปัญหาที่รับผิดชอบไว้แก้ไข เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายซ้ำขึ้นอีก

พ่อค้ายิ้มพลางกล่าว "ตกลงๆ เช่นนั้นเอามา วัว หรือแกะ?"

เยียนอู้อืชื่อที่เส้นเชียว "เขา"

พ่อค้าตกตะลึง "หา?"

เยียนอู้อืชื่อกล่าว "บันเขาหนึ่งอัน"

แม้เส้นเชียวจะไม่เคยเกี่ยวข้องกับเรื่องรักชายหญิง แต่จากความเข้าใจผิดเมื่อครู่ มองดูสายตาคลุมเครือของพ่อค้าอีกครั้ง ไหนเลยจะยังไม่รู้ว่าพ่อค้าเข้าใจอะไรผิดไป

เส้นเชียวรีบกล่าวกับพ่อค้า "นางเพียงแค่อ้อนเล่น มิสู้บันแกะจะดีกว่า"

เยียนอู้อืชื่อกล่าวอีกครั้ง "ไม่ จะเอาเขา" ข้ายังถามพ่อค้าต่อว่า "ได้หรือไม่"

ราวกับพ่อค้ารู้สึกได้ถึงสายตาร้อนผ่าวบีบคั้นของคนภายใต้หมวกผ้าโปรง จึงรีบกล่าวว่า "ได้ๆ! ยอมได้!"

เส้นเชียวกุมขมับ

พ่อค้าฝีมือไม่เลวจริงๆ พุดไปทำไป ไม่นานน้ำตาลบันอันหนึ่งก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าเหมือนมีชีวิต

ถึงอย่างไรก็บันขึ้นจากน้ำตาล จึงไม่สามารถแสดงเครื่องหน้าออกมาได้อย่างชัดเจน แต่บุคลิกท่าทางที่แบกถุงผ้าขนาดใหญ่ไว้ข้างหน้าของมันเป็นนั้นไม่ต่างจากเส้นเชียวเลย

เส้นเชียวยิ้มพลางกล่าว "ต่างอาชีพเหมือนต่างขุนเขา* ดังว่า แต่ดูจากฝีมือของท่าน หากไม่มีการฝึกหนักสปีดคงทำไม่ได้กระมัง!"

พ่อค้าหัวเราะฮาๆ ถูกชมเชยก็เบิกบานยิ่งนัก "กล่าวได้ดีๆ!"

เยียนอู้อืชื่อรับน้ำตาลบันมา ถือไว้ใต้หมวกผ้าโปรง ใส่เข้าไปในปาก กัดหนึ่งคำจนได้ยินเสียงหัวเขาดังกรูบ เคี้ยวเสียงดังแจ๊ๆ

เส้นเชียวนั่งอึ้ง

เพื่อมิให้พ่อค้าประหลาดใจและสนใจเกินไป เขาจึงให้เงินแล้วรีบเดินคนไป

ฮ่องเต๋โจวทำลายฉี นี่หมายความว่าทางเหนือจะถูกรวมเป็นหนึ่ง

* ต่างอาชีพเหมือนต่างขุนเขา หมายถึงต่างอาชีพย่อมมีความรู้แตกต่างกัน

ราชวงศ์เงินกับบูเจียต้องไม่ยอมมองดูราชวงศ์โจวตั้งตนเป็นใหญ่แน่นอน คงหาวิธีการลงมือต่ออวี๋เหวินยง เพราะตอนนี้อวี๋เหวินยงเป็นผู้เป็นองค์ชาย รัชทายาทยังมองไม่ออกถึงบุคลิกของกษัตริย์ผู้ปราดเปรื่องเลย ถ้าหากอวี๋เหวินยง สวรรคต แคว้นโจวก็น่าจะเหมือนฝูม้งกรไร้เศียร เศษทรายกระจัดกระจาย

ตามการคาดเดาเช่นนี้ เยียนอู้อีต้องขวยโอกาสปรากฏตัวที่ข้างอัน อยู่ข้างพระวรกายอวี๋เหวินยงก่อน เพื่อให้คนทั้งหมดเห็นว่าเขายังไม่ตาย

เยียนอู้อีที่กลับมาได้อย่างปลอดภัยทั้งที่เผชิญกับการล้อมโจมตีของห้ายอดฝีมือแห่งยุค นับจากนี้ชื่อเสียงต้องสูงขึ้นอีกขั้นเป็นแน่ ไม่ว่าชื่อเสียง ประภาณนี้จะดีหรือไม่ สุดท้ายทุกคนที่คิดจะปาส่หนูก็ก้าวถูกของมีค่าด้านข้าง* คงมีกำลังใจต่ออวี๋เหวินยงโดยง่าย

แต่ปัญหาคือเยียนอู้อีในตอนนี้อย่างไร แม้ยังไม่ตาย แต่ก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส ช่องโหว่จิตตารมณ์อยู่ สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือมีเพียงนิสัยเปลี่ยนแปลง แดกแยก เป็นหลายนิสัย บางนิสัยยังนึกหาว่าดี นี่หากนำไปเปิดเผยต่อคนทั่วไปก็คง จบสิ้นแล้ว อยู่ต่อหน้าคนฉลาดก็เผยแพร่ได้ง่ายดายยิ่งนัก ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง คนกว้างโลกอย่างไต้เยียนซานและตัวนเหวินยง ต้องหยั่งเชิงจนมอง ความผิดปกติออกแน่นอน

ขณะเส้นเดียวกำลังขบคิด เยียนอู้อีก็ทะเฮอร์ของน้ำตาลปั้นหมดแล้ว กำลังเริ่มกินส่วน 'ต้นขา'

เมื่อมองเห็นสภาพนี้ ผู้ใดจะเชื่อว่าคนผู้นี้คือเยียนอู้อี หากเขาแสดงออก เช่นนี้ต่อหน้าพวกตัวนเหวินยงอาจถูกคนตีจนไม่เหลือแม้แต่ซากแล้ว

เส้นเดียวอดถอนหายใจไม่ได้ จู่ๆคนเข้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง หลังนั่งลง ก็ซักถาม "เมื่อครู่ท่านเองก็ได้ยินสิ่งที่คนผู้นั้นกล่าวแล้ว คงมีความคิดอะไรบ้าง แล้วใช่หรือไม่"

เยียนอู้อีเลิกหมวกผ้าโปร่งขึ้น กัดน้ำตาลปั้นที่เหลือเข้าไปในปาก ทั้งหมด สองแกำขยับไปมาตามขบเคี้ยว มองดูเส้นเดียวโดยไม่แสดงสีหน้า

เส้นเดียวควบคุมตัวเองเป็นเลิศ แต่เห็นแล้วก็อดไม่ได้ที่จะมุ่ปาก

* จะปาส่หนูก็ก้าวถูกของมีค่าด้านข้าง เป็นสำนวน อุปมาว่าอยากจะทำคนดีคนเลว แต่ก็กลัวไปกระทบถูก คนดีเข้า

กระตุกเล็กน้อย "ตอนนั้นแม้ท่านเป็นนิสัยของเซี่ยหลิง แต่คงฟังคำพูดของข้า
เข้าใจกระมัง"

เยียนคู่อือส่งเสียงอึม

เสิ่นเฉียวกล่าวต่อ "เช่นนั้นท่านมีแผนการอะไร ให้ข้าพาท่านกลับ
ฉางอันหาศิษย์ของท่านโดยตรงหรือไม่"

เยียนคู่อือกล่าว "ไม่" เขาคล้ายไม่อยากจะกล่าวคำ ถึงขั้นขมวดคิ้วเล็กน้อย
แต่ผ่านไปครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า "ส่งข่าวให้พวกเขา"

เสิ่นเฉียวพยักหน้า "ก็ได้ รอเปียนเหยียนเหมยได้ข่าวแล้วมารวมตัวกับ
ท่าน พวกท่านค่อยปรึกษาแผนการ อิทธิพลในแคว้นฉีของนิกายส่วนเยวีย
มีไม่น้อย รอเข้าแคว้นฉีแล้วคงหาคนของนิกายส่วนเยวียพบกระมัง เช่นนี้ควร
ส่งข่าวอย่างไร"

"จำไม่ได้แล้ว"

ความหมายภายใต้คำพูด คือตอนนี้ 'เซี่ยหลิง' หาจำได้ไม่

เสิ่นเฉียวอยากถอนหายใจ "ช่างเถอะ เรื่องนี้ยังเป็นแผนการระยะยาว
รอพวกเราถึงเปียวโจ้วค่อยว่ากันก็ไม่สาย"

ขณะพูดคุยกุ๊กจ๋างก็ยกอาหารเข้ามา วัตถุประสงค์ของที่นี่มากกว่าตำบลเล็กๆ
ที่พวกเขาอยู่ก่อนหน้านี้เสียอีก และสิ่งที่ตั้งก็มีใช่เพียงน้ำแกงเนื้อแกะหรือแป้งย่าง
อีกต่อไป แม้ฤดูหนาวมาเยือน แต่ในซามยังมองเห็นเงาของห่อไม้ได้

ที่นี้ตั้งอยู่ใจกลางเมือง พวกเขานั่งใกล้หน้าต่าง มองลงไปจากชั้นสอง
ได้พอดี คนที่ค้าขายเล็กๆ น้อยๆ อยู่ด้านล่างค่อนข้างมาก เสียงตะโกนและ
เสียงต่อราคาดังขึ้นไม่ขาดหู ชั้นล่างของพวกเขามีคนผู้หนึ่งกำลังเดินระบำ
แสดงกายกรรมอยู่พอดี ในมือนักแสดงกอดพู่กันขนหมาป่าหนาใหญ่ด้ามหนึ่ง
เคียงคู่กับการตีลังกาหรือกระโดดของเขา พู่กันขนหมาป่าที่จุ่มน้ำจะลาก
เป็นร่องรอยอันพลิ้วไหวอยู่บนพื้น ทว่ามองดูอย่างละเอียดกลับเลียนแบบ
ตัวอักษรในตำราหลันถึงจีซู่ของหวังโย่วจวินแห่งต่งจิ้น

การแสดงนี้แปลกใหม่น่าสนใจ ไม่นานก็ดึงดูดคนไม่น้อยมารวมตัวกัน
มุงดู คนท้องถิ่นไม่แน่ว่าจะรู้หนังสือไปจนถึงเข้าใจเนื้อหาที่เขาเขียนทุกคน แต่

ท่วงท่าของวณิพกปราดเปรียวงดงาม ทุกท่วงท่าจึงได้รับเสียงให้ร้องมากมาย

เส้นเชียวเห็นเยียนอู่อ้อมมองดูอย่างตั้งใจ เดิมกวาดมองตามอย่างใจลอย
แวบหนึ่งเช่นกัน แต่จิตใจกลับหวนไหวขณะมองเห็นลายมือเหล่านั้นที่ลากทิ้งไว้
บนพื้นของพุ่กันชนหมาป่า พลันมีความรู้สึกเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งผ่าน
เรื่องอื่น

วิทยายุทธ์ของคนผู้นั้นไม่อาจนับเป็นวรยุทธ์ได้ เป็นเพียงกระบวนท่า
เพลงเท้าพื้นบ้านอันหยาบกระด้าง แต่เขาเฉลียวฉลาดยิ่งนัก นำการเดินระบำ
แดนตะวันตกผสมผสานกับเพลงเท้า ทั้งเหมือนกำลังเดินระบำและเหมือน
กำลังแสดงกายกรรม ระหว่างนั้นยังเจียดเวลาเขียนอักษรได้อีก คนรอบข้าง
มองดูยอรู้สึกแปลกใหม่มาสนใจ คนมีเงินแม้อย่างมากให้ไม่กี่เหรียญล่ำรด
ก็เพียงพอให้วณิพกผู้นี้กินดื่มทั้งวันแล้ว

แต่คนผู้นี้หาได้ทำตามอำเภอใจlovak เพราะคนอื่นเพียงแค่ชมดู
ความสนุกไม่ แม้ตำราหลังถึงจี๋ซีวี่ที่ใช้พุ่กันชนหมาป่าหนาใหญ่เขียนบนพื้น
ขรุขระจะออกมาไม่ได้สัก อยู่ที่ยงหยวนคงถูกผู้เชี่ยวชาญนับไม่ถ้วนแคลงสงสัย
ทันที ทว่าทุกเส้นสายของเขาจริงจังตั้งใจ ลืมเลือนตัวตน จมอยู่ท่ามกลาง
การเดินระบำของตนเองไปแล้ว สมองตามองพื้นทุกชั่วขณะ น้ำหนักในการ
จรดพุ่กันพอดี มิใช่ขอไปทีแม่แต่น้อย

วิทยุทธ์ลึกลับอย่างยิ่ง มุ่งเน้นพรสวรรค์ มุ่งเน้นความปากเพียรเรียนรู้
ข้ายังมุ่งเน้นความเข้าใจ บางครั้งฝึกหนักหลายวันไปจนถึงหลายปีก็ไม่ก้าวหน้า
ครั้งได้รับมาโดยบังเอิญก็กระจ่างแจ้งโดยพลัน เข้าสู่สภาวะใหม่ได้ทันที

และตอนที่เส้นเชียวมองดูท่วงท่าของวณิพกผู้นั้น ในหัวสมองกลับ
ปรากฏภาพหนึ่งขึ้นมา

ในภาพ วณิพกผู้นั้นเปลี่ยนเป็นตัวเส้นเชียวเอง ในมือมีเช้พุ่กัน
ชนหมาป่า แต่เป็นกระบี่เล่มหนึ่ง

คุณงามความดีเหมือนน้ำ น้ำมีคุณประโยชน์ต่อสรรพสิ่ง อยู่ต่ำชั้น
อันเป็นที่รังเกียจของผองชน เป็นเหตุให้เข้าใจผิดว่า

คลื่นมหรณพ แท่งหินงูฬา ล้วนคล้ายมหาบรรคา ปะปนคาวโลกีย์

เขาร่ายรำเพลงกระบี่ชุดหนึ่งออกมาดั่งเมฆเคลื่อนธารไหล เหมือนเคล็ดกระบี่เกลียวคลื่นแห่งเขาเสวียนตูอย่างยิ่ง แต่เส้นเชียวรู้ว่ำนั่นมิใช่เคล็ดกระบี่เกลียวคลื่น แต่เป็นเพลงกระบี่ที่เขาคิดค้นขึ้นเอง

ไปๆ มาๆ เพลงกระบี่ชุดนั้นก็ก่อตัวในหัวสมอง เส้นเชียวเกือบลืมสรรพสิ่งโดยรอบไปแล้ว เขาถึงขั้นลืมนว่าตนเองยังอยู่ในโรงเตี๊ยม ลืมว่าข้างกายตนเองมีเยียนชู้ชื้ออยู่ ผุดลุกขึ้นวิ่งไปนอกประตู โฉบไปนอกเมืองโดยที่เท้าไม่เปื้อนฝุ่นเลยตลอดทาง

เขาดรจนทนมไหวแล้ว อยากสำแดงเพลงกระบี่ชุดนี้ออกมา!

สำหรับคนที่วรยุทธ์บรรลุถึงขั้นสุดยอดแล้ว ต่อให้เป็นใบไม้ร่วงดอกไม้โรยลั่นใช้ทำร้ายผู้คนได้ ฉะนั้นพอถึงสภาวะหนึ่ง วรยุทธ์และกระบวรท่าก็เป็นดั่งวัตถุภายนอก ไม่นั่นว่าจะเป็นจุดสำคัญในการพิชิตศัตรูชิงชัยได้

แต่มิได้สื่อความว่ากระบวรท่จะมีหรือไม่มีก็ได้ ดังคำว่าคำพูดคือเสียงของหัวใจ ต้องฝึกปรีทังนอกและใน หากมีเพียงกำลังภายในเลิศล้ำอย่างเดียวก็เท่ากับมีภูเขาสมบัติแต่ไม่รู้จะใช้อย่างไร

ฉีเฟิงเก้อคืออัจฉริยะวิชายุทธ์และเป็นผู้ที่รู้จักการเรียนกระบี่ลึกล้ำที่สุด กระบวรท่ามากเกินไปทำให้สับสนตาลายได้ง่าย ไม่รู้จะเริ่มใช้จากที่ใด มีผู้เปลี่ยนซับซ้อนเป็นเรียบง่าย ฉะนั้นเขาจึงนำเพลงกระบี่ทั้งหมดของเขาเสวียนตูรวมเข้าด้วยกัน สุดท้ายเหลือเพียงสองชุด ชุดหนึ่งในนั้นคือเคล็ดกระบี่เกลียวคลื่นที่มีชื่อเสียงยิ่ง

กระบวรท่กระบี่ของเขาเสวียนตูหลอมรวมหลักสงบบริสุทธิ์และหลักการธรรมชาติแห่งเต๋า มุ่งใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ว่องไวพลั้วไหว เส้นเชียวนิสัยสอดคล้องกับมันพอดี เมื่อฝึกขึ้นมาจึงยิ่งได้ผลเป็นเท่าตัว

แต่เมื่อควบคู่กับพลังปราณในคัมภีร์สุรียันที่เขาเริ่มฝึกปรีท กระบวรท่กระบี่ดั้งเดิมกลับเริ่มกลายเป็นไม่ค่อยเหมาะสมแล้ว เนื่องเพราะพลังปราณคัมภีร์สุรียันมีเพียงสั่งสมหลักการแห่งเต๋า ยังหลอมรวมแก่นแท้ของหฐและพุทธเข้าไปในนั้นด้วย แต่ความแกล้วกล้าของสำนักหฐและความแกร่งกร้าวของสำนักพุทธกลับมีอาจจะท่อนออกมาในเคล็ดกระบี่เกลียวคลื่น

ทว่าสรรพสิ่งในใต้หล้า แม้ต่างไม่มีเหมือน แต่ก็มีความคล้ายคลึงกัน เมื่อครู่ขณะเขามองเห็นคนผู้นั้นวาดพู่กันไปพลางเดินระบำไปพลาง แม้ฝ่ายตรงข้ามอยู่ในเมืองอันคึกคักและกำลังทำงานแสดงแลกเงิน แต่เหมือนว่าเขาไม่ได้คิดว่าตนเองอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่มุงดู กลับตั้งอกตั้งใจจมอยู่ในเรื่องราวที่ตนเองกระทำ เมื่อรำย่าย่ำ จดจ่อสมาธิทั้งหมดที่การเดินระบำของแดนตะวันตกอันอิสระห้าวหาญ แต่การวาดพู่กันก็ยังเป็นงานที่ประณีตอย่างหนึ่ง ทั้งสองผสมผสาน มีความลงตัวอย่างประหลาดของหลักแข็งอ่อนควบคู่ คนรอบข้างอาจรู้สึกเพียงท่าทางของเขานามองอย่างยั้ง แต่เส้นเดียวกลับปล้นกระจำจรัสในเรื่องอื่น เข้าใจเพลงกระบี่ใหม่เอี่ยมชุดหนึ่งจากในนั้น

ยามนี้ร่างมือพินกระบี่ลง ประกายกระบี่แผ่ซ่าน ไปไม่ถึงดูหนาวว่องไวหมดสิ้น สรรพสิ่งเหี่ยวเฉา ทว่าหนึ่งคนหนึ่งกระบี่กวาดขวางทำลายล้าง บางครั้งลมฤดูใบไม้ผลิแปรเป็นหยาดฝน อ่อนโยนไร้รูป บางครั้งกลับแข็งแกร่งกว่าวัชระ* ที่รวดเร็วรุนแรง

สุริยวลันต์อุณระอุ จันทรคิมหันต์กระจำจำฟ้า ล้วนอยู่ภายใน

วายุสารทหวิดหวิว หล้าเหม็นตเย็นเยียบ แผลงเร้นไม่ทำร้าย

ภูผาวารีแห้งเหือด แม่น้ำเจียงอันไหลเชี่ยว ก่อเกิดพลัง

แสงแห่งเทพศาสดสอง เดียววูบเดียววาบ ร่างพลั้วไหวตั้งตระหง่าน
ราวกระเรียน คิดโผบินแต่ไร้ปีก

ใจอยู่ในกระบี่ กระบี่อยู่ในคน สัมเลื่อนทุกสิ่ง รู้แจ้งแจ่มชัด

ไม้แห้งโดยรอบราวกับรับรู้ได้ถึงปราณกระบี่ เมื่อปราณกระบี่บรรลุดถึงบรรดาไม้แห้งต่างล้มลง ดินโคลนที่แห้งเหี่ยวและแข็งแกร่งบนพื้นแต่เดิมปรกฏปราณกระบี่หลายสาย บ้างลึกบ้างตื้น บ้างยาวบ้างสั้น บางครั้งไปไม้จำนวนหนึ่งถูกปราณกระบี่ต่างหลุดออกจากกิ่ง แต่กลับมิได้ตกพื้น ร่ายล้อมวนเวียนรอบปราณกระบี่

ทันใดนั้นปลายกระบี่ก็สั้นไหว ไปไม้แห้งคล้ายกับขยับตามเล็กน้อย

*อาวุธของพระอินทร์หรือเทพอื่นๆ ในนิยายมหายาน มีลักษณะเป็นแท่ง ขนาดประมาณฝ่ามือ ปลายสองด้านมีหลายรูปแบบ เช่น มีปลายเดียว ปลายแฉก หรือคทา

จากนั้นต่างพุ่งไปเบี่ยงหน้าอย่างเร็ว แล้วปักเข้าที่ลำต้นของต้นไม้ทั้งหมดที่
ห่างออกไปสามจั้ง ไม่เคยออกมาสักกนิท ไม่หลงเหลือแม้แต่หย่อม

ยอดฝีมือใช้พลังปรานจดจ่อเพื่อทำร้ายคนนั้นหาได้แปลกประหลาดไม่
เท่าใช้กระบี่ควมคุมใบไม้กลับเป็นสภาวะที่สูงขึ้นอีกหนึ่งขั้น

กระบี่ปฐพีร่วมโคกส่งเสียงดังว๊ิงๆ คล้ายหวนไหวตามจิตใจของเจ้าของ
แผ่แผ่เร้นความไร้ขอบเขตของแผ่นดิน เสียงวายุสนี่ซัดโถม ปรายกระบี่
หาได้สะท้อนแสงแยงดวงตาไม่ เพียงเคลือบอยู่หนึ่งชั้นบางๆ บนตัวกระบี่
เมื่อเทียบกับก่อนหน้ากลับอ่อนโยนยิ่งกว่า ปรายกระบี่ชั้นนี้สามารถ
เคลื่อนไหวตามปรารถนาของเส้นเจียวได้ ประเดี้ยวซ่อนเร้นประเดี้ยวปรากฏ
รุ่งโรจน์ดับสูญไปกับเขา

หลังจบเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง เลื่อนเฉียวก็รั้งกระบี่ขึ้นนิ่ง ระบายลมหายใจ
เอือกหนึ่งออกมาช้าๆ ความรู้สึกสั่นไหวของหัวใจยังไม่สงบลง หน้าอกกลับ
เล็ดลมพลุ่พล่าน แทบจะอาเจียน

เขาเข้าใจยิ่งนักกว่านี้เป็นเพราะ 'ใจกระบี่' ของตนเองยังไม่มั่นคง
กำลังภายในกับกระบวนท่าภายนอกไม่ประสาน ฉะนั้นจึงเป็นเหตุให้
ปรานกระบี่แว้งกัด

การต่อสู้ของเขากับคุณเหยี่ยวคราวก่อน แม้ใช้สภาวะใจกระบี่ทำให้
คุณเหยี่ยวตีตระหนกหวาดกลัว แต่นั่นก็ประหนึ่งดาวตกกริดผ่านขอบฟ้า
ปรากฏเพียงแวบเดียว บางทีอาจบังเอิญมองเห็น แต่มีอาจไขว่คว้าไว้ในมือ
ยาวนาน กระทั่งตอนนี้จึงนับว่าฝันแสงพบมรรคา

สิ่งที่ผู้เรียนยุทธ์แสวงหาชั่วชีวิตมีเพียงความก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง สูงขึ้น
อีกขั้น ฉะนั้นผู้ตำราวมแขนมองยอดฝีมือ ยอดฝีมือหวังป็นปายขึ้นไปสืบต่อได้
ทะเลแห่งการเรียนรู้ไร้ขอบเขต แล้วไหนวิทยุทธ์จะมีขอบเขต มรรคากระบี่
สี่สภาวะ ปรานกระบี่ จิตกระบี่ ใจกระบี่ วิญญาณกระบี่ สำหรับคนมากมาย
แล้ว 'วิญญาณกระบี่' มีเพียงในตำนาน นอกจากกันเจี้ยงและไม่เหยี่ยวในยุค
จันทน์ที่ใช้ร่างสังเวญกระบี่ ใช้ชีวิตสำเร็จสภาวะวิญญาณกระบี่แล้ว นับแต่
โบราณจวบจนบัดนี้แทบไม่มีผู้ใดสามารถบรรลุถึงสภาวะนี้ได้

ส่วนสภาวะใจกระบี่ ทอดมองใต้หล้า ย้อนไปหลายสิบปีก็มีเพียงเถาหงจิ่ง กับฉีเฟิงเกอสองคนที่บรรลุถึง

คนเหล่านี้ล่วงลับไปแล้ว สุดท้ายเถาหงจิ่งกับฉีเฟิงเกอก็กลายเป็นประวัติศาสตร์

ส่วนเส้นเฉียวกลับยังมีชีวิตอยู่ในตอนนี้

เส้นเฉียวรังกระบี่ยืนอยู่ที่เดิม ค่อยๆ ปรับลมหายใจอันสับสน ความรู้สึก โล่งสบายค่อยๆ สลายไป เขาพลันนึกเรื่องที่ร้ายแรงมากเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เยียนอู้อู้อูถูกเขาลืมไว้ในโรงเตี๊ยม

เส้นเฉียวร้องในใจว่าแย่แล้ว รีบทะยานกลับไปทันที

เยียนอู้อู้อูไม่มีเงินแม้แต่่อี่แปะเดียว เขายังหนีมาอีก หากลูกจ้างเข้าไป ทวงเงินค่าอาหาร ถึงแม้ตอนนี้เป็นนิสัย 'เชี่ยหลิง' ที่ไม่มีพิษภัยกำลังบงการ กิ๊ยกาที่จะจินตนาการว่าฝ่ายตรงข้ามจะทำเรื่องอะไรออกมา

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เส้นเฉียวจึงเร่งความเร็วขึ้นหลายส่วน พรืบตาก็กลับ ถึงโรงเตี๊ยมนั้น

ดังคาด บริเวณใกล้เคียงหน้าต่างชั้นสอง ด้านข้างที่นั่งของพวกเขาที่กำลัง ร่ายล้อมไปด้วยคนเจ็ดแปดคน ในนั้นมีเก้าอี้กับลูกจ้างโรงเตี๊ยม และมี แหกคนอื่นๆ ด้วย

เยียนอู้อู้อูอยู่ภายใต้การจับจองของกลุ่มคน เขาไม่ยับเยียนเคลื่อนไหว ใบน้้าภายใต้หมวกผ้าโปร่งเห็นสีหน้าไม่ชัด มองผ่านๆ เหมือนขมวดคิ้ว หลังน้ำตา มิกล้ายับหลังถูกตาดานิ

เส้นเฉียวรีบเข้าไป "ขอภัยจริงๆ เมื่อครู่ข้ามีธุระจากไปเพียงชั่วคราว ทั้งหมดเท่าไร ข้าจ่ายเอง!"

เก้าอี้เป็นชาวฮั่น เมื่อเห็นเส้นเฉียวก็เหมือนมองเห็นดาวแห่งความ ช่วยเหลือ บันหน้ากล่าว "คุณชายท่านนี้ นี่พวกเราที่เป็นกิจการเล็กๆ เดิมที อยู่ต่างบ้านต่างเมืองก็ไปไหนมาไหนยากอยู่แล้ว ไม่อยากหาเรื่องอะไรเลย จริงๆ แต่แม่นางน้อยท่านนี้ไม่พอกเงิน เมื่อครู่ขณะท่านยังมิได้กลับมา ข้าน้อย คิดว่าตนเองถึงคราวโชคร้ายเสียแล้ว พอคิดเงินใครจะไปรู้ว่าแม่นางน้อย

ท่านนี้กลับยังเกียจคร้านไม่ยอมไป พวกเราเตือน นะ...นางก็..."

เส้นเชียวมองเห็นเศษขามที่แตกกองหนึ่งกับตะเกียบที่เสียบเข้าผิวโต๊ะ
ครึ่งหนึ่งตามที่เฝ้าแกชี่ ก็กระตุกมูปาก

เมื่อเห็นเหตุการณ์นี้ เขาก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ขอภัยซ้ำๆ จ่ายค่าอาหาร
และค่าเสียหายของขามกับตะเกียบ แล้วจึงลากเยียนอุชูออกไป

"ท่าน...ยังเป็นเชี้ยหลังกระมัง" เส้นเชียวถาม

เยียนอุชูกล่าว "อืม"

เส้นเชียวระแอมเบาๆ หนึ่งเสียง "ขอภัย ข้ามองเห็นคนผู้้นั้นกำลัง
เดินระบำ จึงนึกเรื่องบางอย่างได้ชั่วขณะ"

เขาพาเยียนอุชูมาถึงชั้นล่าง คนผู้้นั้นยังเดินระบำอยู่ แม้อากาศหนาว
สุดขั้วแต่เหงื่อกลับท่วมศีรษะ เห็นได้ชัดว่าเสียแรงไปไม่น้อย

น่าเสียดายในอ่างทองเหลืองเบื้องหน้าของเขามีเหรียญสำริดไม่กี่เหรียญ
แซกที่มุงดูก็ค่อยๆ น้อยลง

เส้นเชียวนับเหรียญสำริดเกือบครึ่งจากในอกเสื้อ วางไว้ในอ่างทองเหลือง
ใบนั้น คนผู้้นั้นอ้าปากกว้าง กล่าวขอบคุณซ้ำๆ เส้นเชียวพยักหน้าให้เขา
เล็กน้อย แล้วจึงจากมาพร้อมเยียนอุชู

เดินได้ไม่กี่ก้าว เยียนอุชูก็พลันกล่าวว่า "ให้มากไปแล้ว"

เส้นเชียวยิ้มพลางกล่าว "ไม่คาดหวังกลับสมหวัง เขาช่วยให้ข้าเข้าใจ
ใจกระบี่ ข้ากลับรู้สึกว่ามันน้อยไปด้วยซ้ำ เพียงแต่ตอนนี้ในตัวพวกเราเองก็มี
เงินไม่มาก ได้แต่ทุ่มเทหมดใจแล้ว"

เยียนอุชูจึงไม่กล่าวคำอีก

คำพูดของเขาน้อยกว่าปกติเสียอีก เส้นเชียวคิดในใจว่าเมื่อครู่ตนเอง
ทิ้งเขาไป ทำให้อีกฝ่ายบังเกิดความไม่พอใจหรือไม่ ถึงอย่างไร 'เชี้ยหลัง' กับ
เยียนอุชูก็ยังต่างกันอยู่บ้าง จึงยิ้มพลางขอภัย "ยังโกรธอยู่หรือ เลิกโกรธ
ได้แล้ว ข้าผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรทิ้งท่าน ในตอนนั้นมันแค่จมอยู่กับการ
ทำความเข้าใจ แทบจะร้ายเพลงกระบี่ชุดนั้นออกมาทันทีทันใด ฉะนั้น
จึงเผอเรอ ท่านอยากได้ของกินของเล่นอะไร ข้าจะไปซื้อมาให้ท่านก็แล้วกัน"

เยียนอุซึอิ่งเงียบครู่หนึ่งก่อนกล่าว "น้ำตาลปั้น"

เส้นเจียว "..."

เมื่อฝ่ายตรงข้ามบอกว่าต้องการน้ำตาลปั้น เส้นเจียวก็เสียใจเล็กน้อย แต่หลุมที่ตนเองขุดก็ต้องกระโดดเอง ในเมื่อรับปากแล้วจะไม่ทำตามสัญญาได้อย่างไร เขาจำต้องพาเยียนอุซึอิ่งไปที่แผงน้ำตาลปั้นนั้นอีก พ่อค้ายังจำพวกเขาได้ก็ยิ้มอย่างประหลาดพลางกล่าว "ทั้งสองท่านกลับมาอีกแล้ว คงต้องการซื้อน้ำตาลปั้นอีก?"

เส้นเจียวกล่าวอย่างเก้อเขิน "ใช่ ต้องการอีกหนึ่งอัน"

เยียนอุซึอิ่งกล่าว "สองอัน"

"..." เส้นเจียวยอมตามใจ "เช่นนั้นทั้งสองอันแล้วกัน"

มีลูกค้ามาหาถึงที่ไหนเลยจะมีคนปฏิเสธ พ่อค้าแยมยิ้มอย่างเบิกบาน ท่าทางว่องไว น้ำตาลปั้นสองอันปั้นเสร็จทันที

เยียนอุซึอิ่งถือข้างละอัน กัดเสียงดังกรุบ เส้นเจียวต้องแสวงไม่ได้ยิน พาเขาไปพักแรมที่โรงเตี๊ยม

เมื่อได้ห้อง คนหนึ่งนอนเตียง คนหนึ่งนั่งสมาธิ ตอนนี้อยู่ที่เส้นเจียวค่อยๆ ฟืนฟู่ ฉะนั้นเวลาว่างก็จะใช้การนั่งสมาธิมาแทนการนอนหลับ เนื่องเพราะการนั่งสมาธิมีเพียงสามกษัตริย์ ในขณะเดียวกันก็เป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง

เส้นเจียวกล่าวกับเยียนอุซึอิ่ง "ในเมื่อผ้าไหมสามารถซ่อมแซมช่องโหว่จิตรมาร ทางที่ดีตอนนี้ท่าน..."

กล่าวได้ครั้งหนึ่ง เขาก็กล่าวต่อไปไม่ได้แล้ว

เนื่องเพราะเยียนอุซึอิ่งที่ถอดหมวกผ้าโปร่งทิ้งกินน้ำตาลปั้นอันแรกหมดแล้ว กำลังเล็ง 'ศิระชะ' ของน้ำตาลปั้นอีกอันพลางค่อยๆ เลีย เลียจน 'น้ำตาลปั้นเส้นเจียว' แหววาวไปทั้งศิระชะ

เส้นเจียวกล่าว "...ท่านกำลังทำอะไร"

เยียนอุซึอิ่งกล่าวอย่างไร้เดียงสา "อิมเล็กน้อย อันนี้ต้องค่อยๆ กิน"

เส้นเจียวมิอาจห้ามไม่ให้เขาเลียได้อีกจึงได้แต่มองดูความแปลกประหลาด

เป็นพิเศษเช่นนี้ เนื่องเพราะผู้อื่นกำลังกินน้ำตาลปั้น กล่าวเช่นนี้กลับเป็น
การคิดมากอย่างเห็นได้ชัด

เขาได้แต่เลือกไม่เห็นเป็นรีนรมย์ กล่าวคำพูดที่ยังไม่จบเมื่อครู่จนจบ
"จงหยวนไม่เหมือนแดนตะวันตก พอเข้าแคว้นโจว ข้าเรีว่องรอยของพวกเรา
ก็จะเปิดเผย บัดนี้มีผ้าไหมอยู่ในมือ การซ่อมแซมช่องโหว่ของท่านจะเป็นจริงได้
ในไม่ช้า หากมีเวลารว่างมีผู้ทบทวนให้มาก"

กล่าวจบเส้นเดียวยังอดมิได้ที่จะสายหน้าปดปล่อยเสียงหัวเราะ

"ความจริงตอนนี้นหากท่านคือเยียนอู้อีที่แท้จริง ต้องไม่ให้ข้ามากำกับ
คำพูดนี้อย่างแน่นอน"

เยียนอู้อีพลันกล่าว "หากซ่อมจิตมารเสร็จ ไม่น่าจะเสียหลังจะยังอยู่"

เส้นเดียวเก็บรอยยิ้ม นั่งนิ่งเงียบ พักหนึ่งจึงถอนหายใจเบาๆ กล่าว
"แต่ท่านไม่สามารถเป็นเช่นนี้ไปทั้งชาติ เสียหลังสมควรใจ ไซ้ว่าเยียนอู้อี
จะสมควรใจ"

'เสียหลัง' คือหนึ่งในเยียนอู้อี แต่เยียนอู้อีไม่มีวันย้อนกลับมาช่วยเขา
หลังปลีกตัวจากไป

บางที่ส่วนลึกในใจของคนที่ใจแข็งเหมือนหินทุกคนอาจมีความอ่อนนุ่ม
แม้จะน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่เสียหลังก็ได้รับความอ่อนนุ่มส่วนนี้ เขานำมัน
มาทุ่มเทให้กับเส้นเดียวที่ตนเองรู้สึกว่าจะคุ้มค่าให้เชื่อใจที่สุด

ทว่าสักวันหนึ่ง 'เสียหลัง' เลื่อนหาย ความอ่อนนุ่มส่วนนี้จะเลื่อนหาย
ตามไปหรือไม่

เยียนอู้อีเองก็ยังคงเป็นประมุขนิกายฮ้วนเยวี่ที่เย็นชา เห็นแก่ตัว
ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใดผู้นั้น

ฝ่ายตรงข้ามมองดูเขา นัยน์ตาวาววับ ความตั้งใจชัดเจน ไม่เจือปน
สิ่งใด นี่คือนสิ่งที่เส้นเดียวไม่เคยเห็นจากนิสัยอื่นของเยียนอู้อี

นี่คือเสียหลัง มิใช่เยียนอู้อี

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3rUaoeo>